

Thijs Goverde

Jorrik de Ork

met tekeningen van Lars Deltrap

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

1 Een mooie, warme dag

Lang geleden, in de tijd van zwaarden en heksen, leefde er eens een ork.

Misschien is het goed als ik even iets uitleg. Er zijn immers niet veel kinderen die weten hoe een ork eruit ziet. En dat is maar goed ook. Als je ooit een echte ork tegen zou komen, zou je een week niet kunnen slapen. Van de schrik.

Orken zien er gruwelijk uit.

Ze lijken een beetje op ons, mensen. Een klein beetje maar.

Ze zijn iets kleiner dan wij, maar wel veel breder. Want ze hebben meer spieren. Ze zijn oersterk.

Ook hebben ze woeste scherpe tanden, zoals een wild zwijn. De nagels aan hun handen zijn zo dik en zo scherp, dat het wel klauwen lijken.

Ze hebben kleine gele oogjes en hun vel is groen en bobbelig.

Ga er dus maar van uit dat je nogal zou schrikken als je een ork tegenkwam. Ik denk dat je het op een lopen zou zetten, zo snel als je benen je dragen konden. En dat zou heel verstandig zijn. Want orken zien er niet alleen maar gruwelijk uit. Ze *zijn* ook gruwelijk. Ze

zijn grof en gemeen. Ze houden van bloed en van pijn. Niet van hun eigen bloed en hun eigen pijn, maar van *jouw* bloed en *jouw* pijn. Ze haten mensen. Vooral lieve kindertjes zoals jij. Als een ork een lief kindje ziet, dan wil hij dat meteen in stukken scheuren en op vreten. Of pletten onder een grote steen. Of in de fik steken, van een berg af duwen, in een diep meer gooien met een gewicht aan z'n voeten...

Ja, daar houden ze van. Dooie kindertjes, daar lachen ze om. Ik zei toch al dat ze gruwelijk waren?

Gelukkig wonen er geen orken bij jou in de buurt.

Ze wonen allemaal in een bos, ver weg, waar jij nooit geweest bent.

Maar er was er één, lang geleden, die tussen de mensen woonde. In een heel gewoon dorpje.

Het was, zoals gezegd, in de tijd van zwaarden en heksen. Dus het dorpje had een kasteel met een ridder. Een echte ridder, met een zwaard.

Maar vandaag hangt zijn zwaard thuis, boven het bed. Want het hooi moet van het land gehaald worden. En dan moet iedereen helpen, zelfs de ridder.

Het is veel werk, en de zon schijnt fel. De mensen zweten zich te pletter.

Ze kijken naar het bos in de verte, en ze zuchten.

Onder de bomen is het lekker koel, weten ze. Daar zouden ze wel willen werken.

Maar ja, daar is niks te doen. Daar ligt geen hooi.

Alleen de kinderen mogen naar het bos. Die zijn nog

te klein om te werken. Ze doen verstoppertje en tikkertje. Ze plonzen met hun voeten in het water van de beek.

Lekker koel, met lekker weinig zweet.

Maar er zijn twee kinderen die niet mee doen. Dat zijn Jorrik en zijn zusje Lena. Zij zoeken naar wilde aardbeien. En bessen en frambozen.

Ze kennen het bos goed, dus ze weten waar ze moeten kijken. Onder de oude lindeboom, bijvoorbeeld. Daar groeien piepkleine aardbeitjes. Kleiner dan de nagel van je pink. Maar lekker!

Lena is veel beter in plukken dan Jorrik. Jorriks vingers zijn dik en onhandig. Hij lijkt helemaal niet op zijn zus. Hij lijkt op bijna niemand.

Ja, op zijn vader misschien, maar die heeft hij nog nooit gezien. Want Jorriks vader is een ork.
Dus Jorrik is half ork, half mens. Hij heeft heel gewone ogen. Wit met bruin, net als zijn moeder.
Niet die gemene, gele oogjes van een echte ork. Zijn vel heeft maar weinig wratten en bulten en het is heel licht groen. Je ziet het bijna niet. Je denkt alleen: wat is dat jongetje akelig bleek! Hij lijkt wel zeeziek!
Maar Jorrik is niet ziek. Nooit. Hij is kerngezond.
En sterk is hij ook: hij heeft spieren zo dik als boomtakken. Die heeft geen enkel mensenkind!
En zulke tanden als Jorrik hebben gewone kinderen ook niet. Groot en geel en heel erg scherp. Daar kan je zo een konijn mee door midden bijten.
Kan, ja. Maar dat doet Jorrik niet. Jorrik vindt konijnen leuk.
Hij heeft er zelf eentje, in een hok naast de achterdeur. Gekregen, voor zijn achtste verjaardag. Jorrik wist meteen hoe het beestje moest heten: Flapoor.
Lena vond dat maar een stomme naam. 'Jorrik,' zei ze streng, 'alle konijnen heten Flapoor.'

‘Ja,’ bromde Jorrik, ‘maar die van mij *heeft* ook flaporen. Kijk maar!’

‘Jorrik,’ zuchtte Lena. ‘*Alle* konijnen hebben flaporen. Kun je echt niks beters verzinnen?’

Daar moest Jorrik lang over nadenken.

‘Nee,’ zei hij ten slotte. ‘Ik kan echt niks beters verzinnen.’

‘Waarom noem je ’m niet gewoon Sjaak?’

‘Als ik hem Sjaak noem, raakt hij in de war. Want hij *heet* Flapoor.’

Zucht. Soms wordt Lena een beetje moe van haar broer.

Ze is veel slimmer dan Jorrik, al is ze pas zes. Ze ziet er ook veel schattiger uit. Ze heeft roze wangen en blauwe ogen en goud-blonde vlechten. En slanke, spitse vingers. Goede vingers om aardbeitjes te plukken.

Jorrik, met zijn lompe klauwen, knijpt de helft van zijn aardbeitjes meteen tot moes. Maar dat geeft niet, want er staan er genoeg.

Jorrik en Lena plukken maar door, met hun neuzen vlak bij de grond.

Plotseling valt Jorrik voorover. Pats, plat tussen de planten.

Lena schrikt. ‘Heb je je pijn gedaan?’ vraagt ze.

‘Nee hoor,’ zegt een stem achter hen. ‘*Ik* heb hem pijn gedaan. En ik ga hem nog veel meer pijn doen...’

2 *Lelijke groene!*

Het is Geert, de zoon van de ridder.

Zijn vriend Egbert staat naast hem. Egbert is een kop kleiner dan Geert. Hij heeft een spits gezicht en valse oogjes.

Geert is groot en sterk en blond. Zijn gezicht lijkt heel aardig, maar hij vindt het leuk om kinderen te pesten. Ze durven toch niks terug te doen. Omdat hij zo sterk is. En omdat zijn vader de baas is in het dorp. Het liefste pest hij Jorrik.

‘Hee, lelijke griezel,’ snauwt hij. ‘We willen jou hier niet. Waarom ga je niet gewoon weg? Naar een plek waar iedereen zo lelijk is, en zo stom. Of ga dood, voor mijn part. Dan zijn we ook van je af. Hup!’

Hij geeft Jorrik een schop. Een harde.

‘Ja!’ grijnst Egbert.

Hij geeft ook een schop, maar Jorrik rolt snel opzij.

Dus Egbert schopt mis. Hij valt languit tussen de aardbeien.

‘Au!’ brult hij. ‘Die groene heeft me omver geduwd!’

Het doet heel veel pijn!’

‘Stel je niet aan,’ zegt Lena. ‘Het was gewoon je eigen schuld.’

‘Ik hoor je niet!’ gilt Egbert in paniek. ‘Ik ben op mijn oor gevallen! Ik ben doof aan één kant! Help!’

‘Er zit een aardbei in je oor, sukkel,’ gromt Geert. Dan zegt hij tegen Jorrik: ‘Zie je nou hoe bang mijn vriend is? Dat komt door jou! Doordat je zo lelijk bent. En zulke enge tanden hebt. En pukkels en wratten. Dus voortaan blijf je liggen als je geschopt wordt!

Begrepen? Anders...’

Maar Jorrik blijft niet liggen. Jorrik is niet gek.

Hij springt op en rent naar de boom. Klimmen kan hij als de beste. Zoef! Als een eekhoorn verdwijnt hij omhoog.

Egbert lacht. ‘Zag je hem rennen, die bangerd?’ zegt hij. ‘Hee, weet je wat? We stoppen die groene een paar aardbeien in zijn oren. Ha ha ha! En ook in zijn neus! Groen met rood, dat zal er vrolijk uit zien! Ha ha haaa!’ ‘Goed idee,’ grinnikt Geert. ‘Ik pak de aardbeien. Jij haalt de ork uit de boom.’

Egbert kijkt bleekjes naar boven. Jorrik zit wel heel erg hoog.

‘Komt er nog wat van?’ vraagt Geert boos.

Met tegenzin begint Egbert te klimmen. Het duurt wel tien minuten voor hij op de laagste tak zit.

‘Schiet nou toch eens op,’ snauwt Geert.

Maar Egbert piept: ‘Ik durf niet hoger. En ik durf ook niet meer terug, geloof ik. Ik wil eruit! Help me, Geert! Anders doe ik het nog in mijn broek van de... O. Laat maar...’

‘Aan jou heb ik ook niks,’ zegt Geert. ‘Wacht, ik gooi wel een stuk hout naar zijn kop.’

Hij bukt zich om een tak te pakken.

En dat had hij beter niet kunnen doen. Want Lena is er ook nog. Zij vindt het vreselijk als Jorrik gepest wordt.

‘Hou op!’ gilt ze tegen Geert. ‘Hou op!’

Voor de duidelijkheid geeft ze hem een schop voor zijn kont. En nog een. Dat lucht op!

Woest draait Geert zich om. Hij laat zich toch zeker niet schoppen door een meisje? Een meisje van zes nog wel!

Lena rent weg, zo hard als ze kan. Maar Geert heeft langere benen. Zonder moeite haalt hij haar in en hij haakt haar pootje.

Ze valt.

Geert balt zijn vuisten. En dan...

